

Слово

СЕДМИЧНИК ЗА ОБЩИНТЕ
И КМЕТСТВОТА В СЕВЕРОЗАПАДА

WWW.SLOVOPLUS.COM

e-mail: slovoplyus@abv.bg, slovoplus@yahoo.com

27 август - 2 септември 2020, ЦЕНА 0,30 ЛВ.
ГОДИНА XXIII, БРОЙ 26/27, (1212) ISSN 1310 - 9693

Пригворна художествено-творческа интелигенция

У нас култура не е равно на съпротива срещу статуквото, а обратното

Аниета ДИМИТРОВА

Фламандският майстор Питер Брьогел Стари рисува "Притча за слепците" (известна и като "Слепец води слепци") в далечната 1568-а. Почти пет столетия по-късно обитаваме сложната 2020-а, в която сякаш не ни стига първата съвременна "чума", ами и политически и обществени разломи навсякъде. В ангелосаксонския свят падат паметници на расизма, у нас се издигат барикади срещу корупцията и клиентелизма. Какво е общото с картината? И едните, и другите имат нужда от лидерство, иначе неминуемо ще се сринат в пропастта, както го е нарисувал Брьогел.

И докато политическите фактори се наумват и осчетоводят ползите и разходите, има една обществена група, която би следвало да е естествено важна част от тези процеси. В близкото минало я наричаха с помпозното "художествено-творческа интелигенция". 30 години след края на периода, в който Живков ухаждаше артистите и им подаряваше апартаменти, етичната система на мнозина творци не изглежда да се е променила съществено - те продължават да се хвърлят в обятията на властта, водени повече от финансови и по-рядко - от политически и ценностни убеждения.

ЕСТЕТИЧЕСКИ СЪЩО НЕ СА ДРЪПНАЛИ НАГОРЕ, ПОНЕ АКО ЧУЕМ ОБРАЗЦИ ОТ ТИПА НА

одюзната "Песен за Банкя", чиято премиера преди месец предизвика всеобщ присмех и подигравки. Да не беше политическата заигравка в нея, щеше да е обикновена халтура, която потъва в пияната на дните. Но не и когато песента възпява премиерското граще с белоцветните магнолии и се открива с речитатив на единствения актьор депутат в 44-тото Народно събрание - Евгени Будинов от ГЕРБ. Будинов не е оставил ярка следа

"Притча за слепците", Питер Брьогел Стари.

с присъствието си в киното и театъра - също както не блести и със законодателното си участие в Комисията по култура и медиуми на НС под вещното ръководство на скулптора-главен мултак Вежди Рашидов.

А някога, в не тъй далечното минало, на депутатските банки са седели хора на изкуството като Петър Слабаков, Йордан Радичков, Валери Петров, Леда Милева, Стефан Данаилов... В по-далечни времена сградата с надпис "Съединението прави силата" са обитавали и Петко Славейков, Захарий Стоянов, Иван Вазов, Димитър Талев, Емил Станев, Емил Табаков... Някои от тях вероятно са заемали укорими политически позиции, но то и рядко биват запомнени именно с тази част от биографията си.

Примерът не идва да покаже, че флиртът на властта с изкуството не е от вчера. По-важният въпрос е кога културата у нас се оказва в изцяло подчинена позиция. Днес тя не участва във вземането на решения, не вдъхновява и не сочи посока, а участва в близането на задници на управляващите.

> на стр. 3

В Монтана

Професор Александър Томов се среща с активисти на "Движение Заедно за промяна"

Георги ПЕТРОВ

На 21 август в заседателната зала на хотел "Огоста" се проведе среща на проф. Александър Томов с активисти на Движение Заедно за промяна от Монтана и областта.

Бяха обсъдени проблеми на политическия живот в страната пред парламентарните избори. Движението организира национален форум, който ще се проведе на 20 септември 2020 г. в София. Дневният ред на националния форум ще обсъди и приеме основни документи за развитие на организацията във връзка с бъдещите парламентарни избори и след тях:

А) Нова икономическа доктрина за развитие на Република България в периода 2021-2030 г.;

Б) Програма за единение на българската нация и за преодоляване на демографската катастрофа;

В) Програма за преодоляване на корупцията по висшите етажи на властта;

Г) Приемане на правила на Коалиция "Движение Заедно за промяна" и избор на ръководство.

Проф. Александър Томов сподели, че в бъдеще България ще се управлява от голяма коалиция и затова е много важно какви ще бъдат коалиционните отношения преди изборите.

Снимка: Авторът

Целта на „Движение Заедно за промяна“ е след следващите парламентарни избори в България да се формира ново парламентарно мнозинство и ново правителство, което да промени политиката, водена през последните две десетилетия и да осигури съществено увеличение на темповете на икономическо развитие и доходите на българските граждани.

В националния форум ще участват най-малко 900 делегати.

Кметът на Монтана показва основния ремонт на четири улици

Големите предизвикателства пред основния ремонт на улиците в Монтана тази година са допълнителните дейности, които трябва да бъдат извършени в прилежащите райони, заяви кметът Златко Живков. Той представи завършената реконструкция на улица "Неофит Бозвели" и я определи като сложна за изпълнение. В протежение на дължината ѝ от 720 метра строителите не са разполагали с ясна информация за съществуващия подземен кадастър. Оказва се, че под "Неофит Бозвели" преминават три водопровода, включително този, който захранва централните фонтани на Монтана с вода от язовир Огоста. Извършена е подмяна и на 100 метра от канализационната мрежа, както и десетки допълнителни подобрения.

На улицата се намират две професионални гимназии и една детска градина. По протежение на цялото разстояние са изградени нови тротоари с предпазни парапети, 2 повдигнати пешеходни пътеки. В района са направени паркинги. Предстои да бъде построена подпорна стена в двора на детската градина. Всяка седмица се косят зелените площи в кварталните градини и междублоковите пространства.

Заедно с улица "Неофит Бозвели" е завършен и основният ремонт на три по-малки улици в зоната на жандармерията. Това са "Граф Игнатиев", "Братя Миладинови" и "Гривица". Инвестицията общо за четирите улици е 540 хиляди лева, уточни Живков. Той заяви, че вече е приключена и годишната задача за текущ ремонт. За него бяха определени 324 хиляди лева в бюджета. Средствата са изразходвани за ремонти на асфалтова настилка основно в ж-к "Младост", където предстои мащабна реконструкция с изцяло нов проект на бул. "Арнолди".

До края на месеца трябва да бъде направен и основният ремонт на ул. "Вапцаров", която е подход към три квартала - "Пъстрина", "Изгрев" и "Мала Кулловица".

Първи трабант фест - "Вършец 2020"

По повод Празника на курорта, минералната вода и Балкана и 170 години курорт Вършец се проведе Първи трабант фест- Вършец 2020г .

Участие взеха 33 притежатели на ретро автомобили и трабанти от Русе, Пловдив, София, Исперих, Монтана, Враца, Козлогуй, Вършец, Шумен, Ботевград и др.

Жури в състав: Петър Стефанов- зам. кмет на Община Вършец, Даниела Лилова- ОБА- Вършец и Цветан Найденов- зам. председател на Национален клуб Трабант 2004 определи победителите в Първи трабант фест - Вършец 2020 г.

Купата на община Вършец взе Петър Михов от гр.

София с трабант 601S, произведен 1988 г. рег. № СА 2387 ВК. С грамота и флагче бяха наградени в следните категории:

- най- добър салон- Димитър Христов Димитров от гр. Исперих, трабант 601S произведен 1985 г.

- най- добър тунинг - Лазар Добрев от гр. София

трабант 601S произведен 1988 г.

- най- автентичен трабант - Петьо Попов от гр.

Козлогуй, трабант 601S произведен 1987 г.

- най- възрастен участник - Здравко Нинов от гр. Враца,

трабант произведен 1990 г.

- най- млад участник- Кристиан Димитров от гр.

Монтана, трабант 601 произведен 1990 г.

Всички участници получиха грамоти за участие и подаръци от Община Вършец.

Коментар

За натрапника, селото и поповата къща

Георги Б. ГЕОРГИЕВ

Свидетели сме на трагикомична ситуация, при която премиерът Бойко Борисов демонстрира блестяща комбинативност и огромно нахалство. Патологичното му желание да остане на власт на всяка цена развинтва фантазията му да търси спасителната сламка за давящия се. Многохилядните всенародни протести, настояващи за незабавни оставки на премиера и главния прокурор бяха неглижирани.

Не защото защитава несправедлива кауза, а защото начело на демонстрациите не излезе определен водач, чиито качества превъзхождат тия на Бойко Борисов.

Десетгодишното управление на три правителства на ГЕРБ и коалиционни партньори постигна известни резултати в икономиката, средствата от които обаче, както винаги, отидоха в ръцете на обръчите от фирми около ГЕРБ и за магистрала, които се ремонтират веднага след приемането им от "наша комисия" към МС. Тактиката на Борисов е да раздава парични компенсаци предимно на своите общини и да запуща устата на протестиращи групи със скромни подаяния, които Той раздава безвъзмездно.

Пенсиите на мнозинството граждани "щедро" се увеличаваха с по 5-6 лева месечно, даваха се коледни и великденски подаяния от 40-50 лв., а заплатите на народните представители и министрите се актуализираха през три месеца.

Капиталистическата класа единствено е доволна от Борисов. Броят на милионерите расте с по 30-40 души годишно. Милардерите вече са десетки.

Освен това разходите за боини самолети F-16 от САЩ са предварително изплатени милиарди лева, а получаването им ще стане след 3-4 години. Получава се парадоксалният факт бедна България да спонсорира американски оръжейни компании.

Още десетки основателни причини за недоволството на средната класа и интелигенцията в България могат да бъдат посочени.

И над сто самохвалствени декларации, целящи да убедят народа колко прекалено много сме добре.

Бойко Борисов първоначално се уплаши от факта, че той път протестира младите, интелигентни и образовани хора, в това число и върнали се в Родината мигранти. Каквито и обещания да даваше той на протестиращите, те ги отхвърляха като лицемерни лъжи.

И изведнъж избухна пропагандната шарлатания, че виновна за всичко е Конституцията на България. Борисов събра щаб от "конституционни експерти" като прословутия Яне Янев "дантеления" бивш конституционен съдия Георги Марков и "геният на юриспруденцията" Дани Кирилов, печално известния министър на правосъдието.

Заедно с прочутата г-жа Захариева, министър на външните работи, за седмица време вече са готови с текста на новата конституция /?!. Това сме ние, българските конституционалисти. За нас изработването на текста е работа за десетина дни. Остава да съберем необходимия кворум от 161 депутати, за да дадем ход на дебатите.

Извадено бе от архива "гениалното" предложение на Слави Трифонов за броя от 120 депутати и готово. Главните промени в Конституцията в областта на правосъдието предвиждат разделение поотделно на съдии и прокурори. Започва закупуването на депутатски елдове, постове за коалиционните партньори и натиск върху полуграмотните депутати за получаване на кворум от 161 гласа, който да организира подготовката на "Новата конституция" за приемане от Великото народно събрание.

Приемат ли я, ще настъпи "край на мизерията, мафията, шуробаджанашината и т.н., и пр. Пей и танцувай, български народе, и хвали своя "бащица" Бойко Борисов, който ще подаде оставка от премиерския пост, но тя няма да бъде приета.

На върха ще остане генерал Борисов, доктор на науките и "известен дипломат", променил отношението на балканските държави помежду им и приемането им в ЕС и НАТО. Господи, какви сладки сънища ни чакат /?!!. Благодаренството на народа, обещано от Борисов в условията на нова Конституция ще се реализира, но друг път. както стана с колелото на Иванчо, обещано от баща му.

Трезвата оценка на случващото се, направена от Радев, дава надежда на народа, че оставка на правителството ще има и Борисов ще се оттегли "на заслужена почивка". На протестиращите само гумата "оставка" няма да помогне. Необходимо е постигане на критичното число от сто хиляди протестиращи в центъра на София, на натиска на което не може да устои и най-заслепения диктатор.

Бойко тоя път изпадна в ролята на натрапник, когото селото не го иска, а той нахално пита за поповата къща, където да гостува?!...

Земляци

Весели в боя

Атанас ИВАНОВ

Нашето съвремие често заличава или омаловажава някои факти, събития и обстоятелства от миналото. То е поради две причини. Първата е голямото натрупване на такива факти и събития. А втората е обстоятелството, че някои хора мислят, че историята започва с тях и завършва с тях. Но тъй като ние не сме от тях, ще си позволим да си спомним за един знаменит български капелмайстор /военен диригент/ от първата половина на 20-и век на име Камен Луков, който все пак остави нещо за идните поколения.

Камен Луков е роден на 26 ноември 1875 година в с. Копиловци, Берковска околия. /Почина през 1949 г./ Останал отрано сирак, той постъпва музикантски ученик в оркестъра на 5 пехотен Дунавски полк в Русе, а след 4-годишната си ученическа служба там, заминава за Одеса, където продължава обучението си в Одеската консерватория /едновременно работейки, за да си изкарва прехраната/.

През 1905 година, завършил вече образованието си, Камен Луков се завръща и се явява на изпит за военен капелмайстор. Трябва да отбележим, че от множеството, явили се на изпита, са одобрени само 6, като на първа позиция е класиран Камен Луков. Така през 1905 година той е назначен за капелмайстор на базирания в Ловеч 34. пехотен Троянски полк, с който свърза съдбата си завинаги, въпреки превратностите на времето и събитията.

Камен Луков участва в три войни: Балканската, Междусъюзническата и Първата световна. Тук ще поясним, че при атака по това време се подрежда целият полк в една редица. В средата е блокът със знаменната рота, която атакува, но и охранява знамето, и оркестърът, който свири, а същевременно войниците петят например "Шуми Марица" или друг боен марш. Да проясним също, че през Първата световна война се получава нареждане всеки полк да си създаде свой марш на полка. Маршът на 34. п. Троянски полк е написан от Камен Луков, по текст на Любомир Бобевски.

А ето и два примера, свързани с атаките.

По време на една атака оркестърът на Камен Луков свирел, а войниците пеели марша на полка. След атаката се случва нещо необичайно: пристигат на територията на полка английски парламентъори, за да поискат □ нотите на тази хубава песен, която са пели войниците по време на атаката.

При друга атака Камен Луков забелязал, че участъкът около него се оголил откъм офицери - били избити. Тогава капелмайсторът вади сабята и започва да командва атаката. И забелязал един войник, в близост до себе си, който атакувал без страх, с весело изражение на лицето. След атаката Камен Луков написал един марш за духов оркестър и го озаглавил "Весел и в боя". Този марш слушаме и досега като церемониален марш на

българската войска на всеки парад, вечерна заря и т.н. Той обезсмърти името на своя автор и го постави в историята. През 1949 г. в органа на Съюза на българските композитори и музикантските офицери за написване на церемониален марш за пехотата за плен духов оркестър. "Идеята беше да се замени "Весел в боя" с по-хубав. Но... ядец! "Великите" български композитори от нашето поколение не можаха да преборят Камен Луков.

А в чест на победата на българската конница през Първата световна война инспекторът на военните оркестри от 1936 до 1938 г. Константин Михайлов беше предложил на Военното министерство всяка година на 3 септември да се свири в цялата страна, включително и по радиото, музикалната картина "Триумф на българската конница в Добруджа" от Камен Луков.

Не ще да е бил лош и оркестърът на Камен Луков, след като на сватбата на Царя са свирили два военни оркестъра: на 33. пехотен Свищовски полк с капелмайстор Тодор Иванов, и на 34. п. Троянски полк с капелмайстор Камен Луков.

След Ньойския договор Камен Луков бил изпратен /от 1922 до 1924 г./ за капелмайстор в Разград. През един свободен ден той взел ловната си пушка и отишъл в гората да ловува. Случайността го среща и в гората с царя." Какво прави тук капелмайсторът на 34-и полк?" - попитал царят. И като разбрал, че капелайсторът няма при себе си ловно куча, му изпратил едно от своите ловни кучета. Камен Луков кръстил кучето Бакунин. От тогава оркестърът свири, капелмайсторът дирижира, а Бакунин стои на пост до капелмайсторът.

Но случило се и нещо необичайно. На 20 май 1927 г. се открива железопътна линия Левски - Ловеч. Оркестърът на полка свири, капелмайсторът дирижира, а Бакунин стои до капелмайстора. Пристига да реже лентата и царят. Тогава Бакунин отива и се завира в краката на царя. А Негово величество го погледнал, усмихнал се и казал: "Позна стария си господар."

Всичко това разказваме, уважаеми съвременници, за да подчертаем, че историята не започва с нас и няма да завърши с нас.

Камен ЛУКОВ

Черепишкият манастир "Успение Богородично" прие поклонници от цялата страна за своя храмов празник

Снимки: Борис КРЪСТЕВ, Павел ПЕТРОВ

На 15 август Българската православна църква чества един от 12-те Велики християнски празници - Успение на Пресвета Богородица. На този ден е храмовият празник на единствения действащ манастир на територията на община Мездра - Черепишкия манастир "Успение Богородично".

Празничните богослужения в светата обител започнаха с архиерейска вечерня с последованието "Опело на Пресвета Богородица" в съборния манастирски храм, която бе възглавена от Негово Високопреосвященство Врачанския митрополит Григорий.

Началото бе архиерейската света литургия, която бе отслужена от Врачанския митрополит Григорий в съслужие с игумена на манастира - Негово Високопреподобие архимандрит Йоаникий, и със свещеници от епархията. Празничното богослужение ще завърши с многолетствие и водосвет за здраве.

По традиция по случай храмовия празник на монашеската обител на гостите на манастира ще бъде раздадена овнешка курбан чорба.

В навечерието на Успение Богородично миряни от съседните села

Зверино и Игнатица, членове на Пенсионерски клуб "Златица" - Зверино и служители на Общинско предприятие "Чистота" - Мездра придадоха приветлив вид на манастирския комплекс като окосиха зелените площи и премахнаха избуялата растителност около подстъпите към светата обител.

Осми средновековен фестивал "Бъдинъ"

За осми път във видинската крепост "Баба Вуда" ще се проведе средновековният фестивал "Бъдинъ". Фестивалът е част от културния календар на града.

Тази година почитателите на фестивала ще бъдат изненадани от пресъздаването на малко познати моменти, отразяващи превратностите, сполетели региона през Средновековието. За първи път ще бъде представена обсадата на Бдинската крепост от византийския император Василий II в началото на XI в. и налагането на ромейска власт. В програмата е включено и Възстановяването на държавната независимост в резултат на въстанието на братята Асен и Петър.

Реализацията на Историческите сцени е на "Първи италиански легион" към сдружение "Съвет по туризъм", гр. Свищов. Група "Феникс" ще представи огнени танци, а за най-малките е предвидена анимация с информация за средновековното ни минало.

Фестивалът стартира на 29 август. Входът за проявите е свободен.

Придворна художествено-творческа интелигенция

У нас култура не е равно на съпротива срещу статуквото, а обратното

> от 1 стр.

ЗАТОВА И ТОЛКОВА МАЛКО КУЛТУРНИ ДЕЙЦИ ЩЕ ВИДИТЕ НА ПРОТЕСТИТЕ

това лято (няма да ги назовавам поименно, за да не обидя някого с неспоменаване или, не дай боже, със споменаване), но повярвайте - малко са. Вместо това виждаме ясно оформени "придворни" котерии, които къде чрез открити писма, къде чрез друг имиджов жест крепят статуквото.

Ето например откъс от писмо, разпространено през юли, когато протестите срещу Борисов и Гешев набираха скорост: **"В разгара на тежка пандемия, пред прага на икономическа криза, точно когато сме приети в чакалнята на еврозоната, когато повече от всякога имаме нужда да бъдем заедно, за да сме силни - и в радостта, и в болката, и в грижата за тежкото "утре"..."**

Как ще живеем по този начин? С тази омраза? В тази непримирима братоубийствена вражда? С тези даवेци се от злора лица на наши сънародници - братя по кръв, по горест, по съдба?

... Защо поставяме на карта демократичните ценности, които изповядваме? Защо искаме доброволно да съсипе общо взето подредената ни и спокойна държава?

... Нека бдим, нека бъдем особено внимателни, нека се опълчим на лицемерния популизъм, нека не връщаме часовника на времето 30 години назад."

Подписалите този шедевър, които бяхт неотклонно наг демокрацията, са: Калин Сърменов - актьор и директор на Сатиричния театър; Христо Мутафчиев - председател на Съюза на артистите; споменатият вече Евгени Будинов; колегите им актьори Антон Радичев и Николай Урумов, писателят Христо Стоянов и поп певецът Благовест Арзирев (той също участва дейно в "Песен за Баня" заедно със своя по-инертен политически близък Светослав Арзирев).

Неколцина от тези щатни директори на културни институти са и щатни защитници на ГЕРБ и Борисов. Ако се върнем шест години назад, в края на първия мандат на Вежди Рашидов като министър на културата, ще прочетем не по-малко трогателно писмо, в което впечатлява реториката на 70-те и 80-те години:

"... по-благоприятни възможности за обективно оценяване на резултатите от труда на хората на изкуството и творците на духовни блага. С новите посоки за творческа производителност се създава за първи път и реални стимули за по-голяма творческа свобода и инициативност.

Широката панорама от културни институти - оперни, драматични и куклени театри, симфонични оркестри, фолклорни ансамбли - заработиха по нов, по-продуктивен начин. Това доведе до адекватно заплащане в системата според положения труд, а не на всички поравно."

Тук пускам сълза за артистите многомашинички, най-сетне справедливо обезщетени за наднормения си труд, а сред подписалите се под този опус са отново Сърменов и Мутафчиев, директорът на СБХ Любен Генов, директорът на Софийската опера Пламен Карталов, шефът на Военния театър Мирослав Пашов, Андрей Слабаков - все още не еврогенутат тогава, и т.н.

Срещу Вежди поне не липсва съпротива от страна на аилцията: и в момента е активна подписка, иницирана от философа медиевист проф. Георги Капрчиев, под която могат да се прочетат повече на брой и по-ярки имена от сферата на българската култура и наука. Засега обаче скульпторът остава непотопяема фигура във властта, независимо от бурите и турбуленциите околоръст.

Не така стоят нещата с кметицата на ГЕРБ Йорданка Фандъкова, прочута колкото със своите "ремонтни на ремонтите", толкова и с единодушната подкрепа за последната ѝ предизборна кампания през октомври 2019 г.

Община Берковица

Спечелиха три проекта за енергийна ефективност на многофамилни жилищни сгради

Община Берковица спечели три проекта за енергийна ефективност на многофамилни жилищни сгради на обща стойност 4 500 000 лв. по процедура BG16RFOP001-2.003 "Енергийна ефективност в периферните райони-3" по приоритетна ос 2 "Подкрепа за енергийна ефективност в опорни центрове в периферните райони" на ОПРР 2014-2020.

Трите проектни предложения на Община Берковица са с най-висок брой точки и са класирани на първо, второ и трето място сред одобрените за финансиране общо 20 проекта.

В рамките на процедурата бяха подадени 71 проектни предложения. Одобрени са проектите на 11 общини на обща стойност за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ в размер на 28 955 769,81 лева.

Одобрените проекти включват дейности по подобряване на енергийната ефективност на 8 многофамилни жилищни сгради в град Берковица - ж.к. "Заряница", бл. 21 и бл. 22; блок Бор -2 на бул. "Мрамор" № 1; ж.к. "Изгрев", бл. 9, бл. 10 и бл. 11; ж.к. "Изгрев", бл. 74; ж.к. "Заряница", бл. 27, бл. 28, бл. 29 и бл. 30; бл. "Звезда" на ул. "Христо Ботев" № 3; ж.к. "Заряница", бл. 31, бл. 32 и бл. 33 и ж.к. "Заряница", бл. 15, бл. 16 и бл. 17.

Предстои сключване на договори за безвъзмездна финансова помощ.

Въпреки че трагедията с улица "Граф Игнатиев" беше в разгара си, видеоаимтации в подкрепа на кмета на София записаха Христо Мутафчиев (изненада!), Богдана Карагочева, Филип Аврамов, Малин Кръстев, Асен Блатечки... "Морален съпорт" ѝ оказаха и композиторът Стефан Димитров, писателят Захари Карабашлиев (който тогава сподели във фейсбук профила си обширни разсъждения в подкрепа на Фандъкова и варненския кмет Иван Портних), пианистът Людмил Ангелов, режисьорът Найо Тицин, певецът Стефан Вълдобрев и т.н., и т.н. Списъкът е дълъг, по-любопитното е, че например Карабашлиев днес е сред активните в социалните мрежи поддръжници на протеста срещу ГЕРБ и статуквото.

В подобно разкратено положение изпадна и известният с остро сатиричните си речитативи Ицо Хазарта. Репърът отколе декларира обществените си позиции колкото с текстове на песни, толкова и със статии в сайта e-vestnik. След като ня в предизборен концерт на ГЕРБ в Самоков и си спечели единодушна неприязън от "жълтопаветниците", той първо написа на Демократична България гневно писмо под наслов "Вече нямате човек в "Ълсурт". Преди дни обаче седна да обясни как и защо подкрепя протестите.

Не бях погодзирала, че Калин Вельов има политически позиции, докато не се яви (на неизбираемо място) в листата на ГЕРБ на предишните парламентарни избори. През бунтовния юли 2020-а кадрова въртележка вкара перкусиониста в парламента, което в неговия случай се оказа като да си купиш фабрика на 8 септември. (А може би пък не?)

СВОЙ ИНТЕЛЕКТУАЛЕН АРИЕРГАРД ИМА ДОРИ ВЪЗПИТАНИЕТО НА МВР ШКОЛАТА В СИМЕОНОВО ИВАН ГЕШЕВ.

С избора му миналата есен веднага се появиха желаещи да подпишат поредното отворено писмо, което твърдо заяви, че полза от бойкотиране на единствената кандидатура за главен прокурор имат "соросоидите и олигарсите". За повече институционална тежест това не бяха никакви прости актьори и певци, а академици и член-кореспонденти - Благовест Сендов, Георги Марков, Иван Гранитски, Антон Дончев и др. В знак на благодарност Гешев ги удостои с обща снимка в кабинета си.

Изброяването може да продължи дълго; в списъка преобладават метани към ГЕРБ, защото те са узурпирали властта отдавна. Но връзката между лидера на "Отрочно-то трио" проф. Велислав Минев и Мая Манолова, известна като "майка на Пеевски" в политическия ни живот, съвсем не е имагинерна: нужно е само да се върнем към същата кампания за местни избори 2019, за която стана дума по-нагоре.

БСП също имат своите "придворни певци", а някои са склонни и да сменят боята. Изпълнителят на "Нашата полиция ни пази" Веселин Маринов дълги години ня за Столетницата, преди Цветан Цветанов да го дръпне за барг на ГЕРБ. След развода на Цв. Цв. с управляващата партия Веско ще трябва да търси въдъновение на друг фронт.

Всъщност естетическите нюанси между "Развод ми дай", "Комунизмът си отива", "Нашата полиция" и "Песен за Баня" не са чак толкова важни, макар че нивото на художествена-та самодейност драстично пада: по-важното е,

ЧЕ КУЛТУРАТА ПО УСЛОВИЕ Е РАВНА НА СЪПРОТИВА. У НАС ПОДОБНО РАВЕНСТВО ДНЕС НЕ СЕ УСЕЩА.

Ако по време на ДАНСWithMe през 2013 г. все още имаше културтрезери, ангажирани с обществените вълнения (Георги Господинов измисли фразата "протестиращият човек е красив", с която и до днес реакционните сили се подиграват), сега участието им е бледо и незабележимо. И докато анонимният уличен гений ражда находчиви лозунги на площад "Александър I", основният слоган на нашите творци си остава "кой ще ни даде парииши?".

Смъртта на културата не е в това, че артистите са останали без доходи и работа по време на няколкомесечната карантина (макар и то да е екзистенциална трагедия, засягаща целия свят), а в огушумителното им млчание. Дето казва Бертолд Брехт - никои няма да пита какво е било времето, а защо са млчали поетите му.

"Училищна Телерик Академия" за младите хора на Белоградчик

С началото на новата учебна година стартира и една нова възможност за допълнително обучение по програмиране и нови технологии на младите хора в община Белоградчик. "Училищна Телерик Академия" е безплатно обучение по програмиране и дигитални науки - проект, насочен към учениците от 8 до 12 клас. Обучението е продължаващо и ще се провежда в Начално училище "Васил Левски" с капацитет 25 ученика.

Необходимите средства за реализирането на проекта са 7000 лв. Всеки, който желае да дари сума за стартирането на "Telerik Academy" в Белоградчик, може да го направи по банковата сметка на сдружение "Светлина за Белоградчик":

IBAN: BG22 UBBS 8002 1090 6168 40,

BIC: UBBS BGSF,

Обединена българска банка (ОББ)

Анкетно проучване на общественото мнение за оценка на общинските политики и услуги в Община Мездра

Уважаеми съграждани,

Във връзка с участието на Община Мездра в Петата процедура за присъждане на Европейски етикет за иновации и добро управление на местно ниво, се провежда анкетно проучване на общественото мнение за оценка на общинските политики и услуги в Община Мездра.

Бихме искали да разберем какво мислите за дейностите и услугите, извършвани от Община Мездра, като имате предвид Ваши лични впечатления и опит. Вашето мнение може да допринесе за подобряването на местната демокрация.

Уверяваме Ви, че участието в проучването е доброволно и че всяка информация, която ни дадете, ще бъде използвана само под анонимна форма. Не е възможно да се идентифицират индивидуалните отговори.

С цел осигуряване на максимална прозрачност на проучването, Ви молим да попълните електронно Въпросник за граждани, съставен съобразно 12-те принципа за добро демократично управление на местно ниво, който се намира на следния линк: <https://chkmtk.com/EUEtiketCitizens2020>

По този начин имате възможност да изразите своето мнение относно прилагането от страна на Община Мездра на 12-те принципа за добро демократично управление на местно ниво.

Предварително Ви благодарим за оказаното съдействие!

12-те принципа за добро демократично управление на местно ниво са: 1. Честно провеждане на изборите, представителност и гражданско участие; 2. Отзивчивост; 3. Ефикасност и ефективност; 4. Откритост и прозрачност; 5. Върховенство на закона; 6. Етично поведение; 7. Компетентност и капацитет; 8. Иновации и отвореност за промени; 9. Устойчивост и дългосрочна ориентация; 10. Стабилно финансово управление; 11. Човешки права, културно разнообразие и социално единство; 12. Отчетност.

Тези принципи са в основата на Стратегията за иновации и добро управление на местно ниво на Съвета на Европа, която е приета от Република България и се прилага успешно в продължение на повече от дванадесет години. Тяхното приемане и прилагане от общините гарантира ефективно и ефикасно планиране и управление на местни политики и мерки в полза на гражданите, различните социални групи и бизнеса.

Европейският етикет за иновации и добро управление на местно ниво е сертификат за качество на цялостното управление в общините, като управлението се оценява по единни критерии и индикатори, разработени от Съвета на Европа и валидни за всички държави членки. С него се удостоверява, че дадена община отговаря на европейските стандарти за качество на управлението на местно ниво.

Община, на която е присъден Европейския етикет, има право да използва за свои представителни цели названието "Присъден Европейски етикет за иновации и добро управление на Съвета на Европа за периода 2020-2022 г."

Европейският етикет се присъжда от Национална платформа на партньорите за добро демократично управление на местно ниво, която е акредитиран от Съвета на Европа орган за партньорство между държавните органи на национално и регионално ниво, органите на местното самоуправление и местната администрация и НСОРБ, организациите и структурите на икономическите и социалните партньори, гражданското общество, академичните среди, средствата за масово осведомяване и Омбудсман на Република България.

През 2010 г. нашата страна стана първата държава-членка на Съвета на Европа, акредитирана да присъжда Етикет на свои местни власти, и има водещо значение сред останалите държави-членки в изпълнението на Стратегията. Отличението се връчва за период от 2 години. Главната цел на инициативата е да се насърчават усилията на все повече местни власти и продуктивното съперничество между тях, което на свой ред да доведе до по-ефективни политики, насочени към силно и жизнено местно самоуправление в България.

До момента са проведени четири процедури, в рамките на които са връчени 64 сертификати. С Европейски етикет за добро демократично управление досега са удостоени 29 общини. Сред тях е и Община Мездра, която през 2013 г. получи сертификат за Европейски етикет за иновации и добро управление на местно ниво, който удостоверява постигнато високо качество на управлението в общината и ангажираността ѝ да прилага европейските принципи за добро управление.

Служители в Община Мездра поздравиха кмета Иван Аспарухов по случай рождения му ден

Служители в Общинска администрация - Мездра изненадаха приятно кмета на общината Иван Аспарухов по случай неговия 64-и рожден ден. По повод личния му празник те го поздравиха с песента "Happy Birthday" и му пожелаха здраве и успех във всяко начинание.

От името на своите колеги заместник-кметът Нели Минева и секретарят на общината инж. Светлана Мицева подариха на градоначалника торта, букет цветя и ваучер за почивка за двамата. Видимо развълнуван, Аспарухов благодари на хората от екипа си за оказаното внимание и от своя страна им пожела да бъдат живи и здрави.

Вече 225 000 лева са дарения за МБАЛ - Монтана в битката с ковид-19

Още 25 000 лева дарения за МБАЛ-Монтана постъпиха в периода между 3 и 24 април. Така дотук стойността им е 225 000 лева. Продължават хуманните жестове от институции и фирми. Даряват и обикновени граждани, като има суми от 20 или 50 лева. Управителят на болницата г-р Тодоров изказва гореща и поименна благодарност на дарителите, които с високо-хуманния си жест допринасят за подобряване възможностите за лечение на пациентите и предпазването на медицинските лица, ангажирани в процеса:

Даниел Минков - 100 лв.
Димитър Тодоров Иванов - 20 лв.
Органик БГ ЕООД - 500 лв.
Йорик Иван Цеков - 6810 лв.
Снежана Любомирова Спасова - 1500 лв.
Община Монтана - 6000 лв.
ГЛОБАЛ Дистрибутинг ООД - 250 лв.
Антоанета Георгиева Господинова - 6100 лв.
Невена Димитрова Сълова - 50 лв.
Петър Иванов Герасков - 100 лв.
Ей Кей Дивелъпмънт ЕООД - 2000 лв.
Рапонски 2011 ООД - 1000 лв.

"КИЕЗИ България" ЕООД - 2 апарата за неинвазивна вентилация за Отделението по пневмология и фтизиатрия на обща стойност 10 520 лева

Общината разширява "Синя зона" - Монтана

От днес синята зона в Монтана се увеличава с още 50 паркоместа, съобщил кметът Златко Живков. Те са разположени в три района на централната част - на ул. "Васил Левски", на ул. "Ал. Стамболийски", на ул. "Трети март" и на ул. "Любен Каравелов". Така платените места за паркиране в града стават 240. Те се контролират от 9 служители. Последните промени в наредбата за организацията на движението в Монтана са направени през 2017 година. Тогава схемата за "Синя зона" е увеличена до 17 участъка, които обхващат 325 места. В Монтана платеното почасово паркиране е в сила от 2010 година. Първоначално е въведено на пет улици в центъра на града. Местата са обозначени с пътни знаци, маркировка и надписи, чрез които водачите на МПС могат да разберат условията за паркиране. Заплащането е 1 лв на час.

За новата книга на Петър Донеvски

"Извървяни пътища, есенни пътеки", П. Донеvски, издателство "Принт БГ", Враца, 2020 г.

Цветана КОСТОВА

Излезе от печат единадесетата поредна книга на Петър Донеvски. Мислите, сърцето и сетивата на автора са свързани с родния край, земята и трудовите хора. От неговото творчество ни облъхва покоряваща нежна чувствителност и откровеност, усет към красотата у човека и природата, безрезервна обич към България. Любим похват на писателя е да поставя мотото в своите прозаични творения. В сборника "Обигени души" това мотото представлява цяло едноименно стихотворение. У Донеvски много често се сливат поезия и проза. Не случайно писателят след своите 8 тома разкази вече издаде и първата си стихосбирка "Есенни пътеки". В нея определено място намира и това стихотворение - "Обигени души", което е събирателен образ на изстрадалите селски хора - на онези, които са свързани със земята. "Обигени души" е емблематичен образ не само у своя автор, но и за цялата ни литература. Покъртителна е картината в съвременната селска действителност - изоставени домове, дворове, цели села. Авторът със затрогваща болка си спомня за "палавото детство", за отлетялото прекрасно минало, "вечерния полъх на тихото поле". "Къде е моят роден дом?" - се пита поетът. Къде и кой безмилостно му отнема равнината." Дори и многоточията говорят за неизказаната мъка. Гледката внушава непреодолима обидата... Бурени... Разбити прозорци... И зад всичко това се крие огромната обич на поета към родния край. Тази обич не пресъхва в сърцето му и той винаги намира начини да я излее почти във всяка своя творба. И в най-новата си книга - сборник от разкази "Угадени очи" Донеvски поставя мотото, в което два стиха особено се открояват: "Селският двор... И старата ми родна къща, която никому не искам да продам." И за родината си в стихотворението "България" Донеvски не пести своята обич: "Една си ти... И една ще си останеш." "... на никого и никога не ще те дам." "Молитва" е стихотворение, пропито с граждански патос. Заклеиmeni са всички, които отричат българското достойнство и минало. Авторът застава срещу политиците - "рогофоби", застава срещу съвременността, която прогонва младите хора извън страната ни, която не може нито да помогне на българското село, нито да го спаси: "Напускат земята ни нашите деца, обигено и бавно умират селата." Молитвата на Донеvски е лирически изказ на неговото завидно гражданско съзнание: "Дари България с българска вечност, мъдрост и семе, семе българско пак да къни." Тези финални думи на молитвата звучат като завет и поръка, като мечта и идеал на истински родолюбец и достоен българин. Стихотворение, изпълнено с душевни трепети, които се

Мездра

С пленер по живопис отбелязаха 120-годишнината от рождението на проф. Иван Фунев

В деня, в който се навършиха 120 години от рождението на големия български скулптор проф. Иван Фунев (1900-1983 г.) - 24 юли, в родното село на твореца Горна Бешовица, завърши пленерът "Юбилейно за проф. Иван Фунев", организиран от Община Мездра. В него взеха участие петима местни художници от различни поколения - Иво Ангелов, Ивелина Ивова, Рени Митева, Снежана Петрова и Цветана Христова. По време на двудневния пленер те сътвориха общо 7 живописни платна, вдъхновени от природните красоти на Веслешкия Балкан: Иво Ангелов - "Пейзаж от с. Горна Бешовица", Ивелина Ивова - "Алеята с розите" и "Пейзаж със златна нива", Рени Митева - "Гора", Снежана Петрова - "Божиите очи" и "Въздействие", и Цветана Христова - "Косматича". Картините бяха подредени в обща художествена изложба в Хотелски комплекс "Къщата ИВ", а участниците в пленера получиха грамоти. "Проф. Иван Фунев не е конюнктурен автор, нагодил се по изискванията на времето. Той е творец, който искрено, с цялата си душа и сърце е вярвал в идеите си и е пресъздавал образите на бъдещите хора, образите на талантливите, умни, красиви, силни и цялостно хармонично развити личности - граждани на утрешна България", подчерта в словото си при откриването на пленера Светла Дамяновска, гл. експерт "Културно наследство и религиозни дейности" в Община Мездра. "Сега е недопустимо творецът да бъде подценяван и

пренебрегван заради реализма и работническо-селската тематика на творбите му. Заради това, че е претворявал мечтите си. Може би трябва да се замислим дали сме достойни да бъдем потомци на неговите модели и защо допуснахме съвременето ни да стане толкова грозно и безнадеждно. Нека въздадем заслуженото на проф. Фунев, да си спомним за него с уважение и възхищение, защото той е едно от ярките явления в българското изобразително изкуство", каза в заключение Дамяновска. Кметът Иван Аспарухов благодари на участниците, че са се отзовали на поканата на Община Мездра и изрази увереност, че този пленер ще се превърне в традиционен. "Както възродихме Националния литературен конкурс "Дядо Йоцо гледа" и Симпозиума по скулптура, с такива знакови културни събития ще продължим и напред да показваме, че Духът е жив", заяви Аспарухов.

Из книгата „Тайните подземия на България“ - 15 част

МРАМОРНИЯТ ДВОРЕЦ ВИТОША

Милан МИЛАНОВ

> продължение от миналия брой

Следват кратки бележки:
Стигнахме до подземиеото. Страхотна тъмница, бяхме добре оборудвани. С нас беше и човечето, което свърши и най-голямата работа. Влязохме в грамадната стая на тайнствения учен, който тук е правил множество опити с хора затворници, от тях никой не е излязъл жив оттам. Страхна беше гледката. Стотици разпаднали се (не се разчита)... пълни с пясък и кости на хора в умален вид. По металните и мраморни рафтове можяхме да видим стотици стъклени колби с различно оцветени течности и към всяка една имаше обяснение.

Аз знаа 11 чужди езика, Алито също 6. Успяхме да преведем от тях много неща. Там има за над 5 000 болести рецепти, придружени с метални плочки на които имаше подробни обяснения.

Ето някои от тях:

1. Колба със зелена течност. При изпиване на 1 малка глътка от течността кръвта променя веднага съдържанието и състава си. Този, който е бил болен от тежка болест, след 10 минути е ликвидирал всички вируси в организма си.
2. Колба с жълта течност. При изпиване на 1 малко шишенце (там имаше много) консервираш стареенето.
3. Колба с оранжев цвят. При изпиване на 10 грама започва обратен процес на стареенето.
4. Най-интересното. Колба със синьо. Пиеш ли 1 шише, започва усилен процес на смяна на клетките, процес на подмладяване. Всичко това е от космоса и изпробвано там. Разкритието за вечен живот. Можем да сме вечни.

КП

След излизането ни от Мраморния музей (дворец) установихме, че тази лаборатория е била вnezапно напусната. Долу има над 200 скелета на бягащи хора. Всичко е оставено както си е било по време на работа. Професора (мистерия) също е умрял долу. Решихме, че е най-добре да оставим всичко долу. Колбите с лекове са долу. Ще проучим всичко и ще вземем решение за проба на лекарствата. Най-важното! Долу има кладенец с вода, която лекува моментално всякакви чуми и болести - проверено!

КП, АС.

И преди бях писал за Мраморния музей, но колкото и пъти да препрочтах опис, винаги изпитвах страхопочитание към тайните, сътворявани в подземната лаборатория.
- Учителю?
- Да, Михаиле - отговори изуменият, - лабораторията в Мраморния музей е съществувала, с тази разлика, че рецептите са разработени не на друга планета, а на Земята, на база на гребни знания и описи.

САМОДИВСКАТА ГРАДИНА

Този ръкопис и следващите два: "Петте римски гробници чудо" и "Крепостта Сердика - София", не са написани от Кръстю Пулев, но тъй като те имат връзка с описаните места, реших да ги публикувам.
За Самодивската градина. Знаем следното и то е от писанието на богослужител, който е излязъл от там с отрязан език. Самодивската градина е отделна голяма пещера. Тунелът, който води към градината е изпълнен с вода и до там може да се стигне за около четвърт час, с лодка от оррезел. Пещерата се състои от няколко помещения, в които се извършвали различни опити, предимно върху животни и изтощени люде, що напускали земята Божия. Най-много там са били отглеждани мишлета и чудновати хорбони. В залите клокочат много топли минерални извори. Под благотворното им въздействие, са отглеждани много видове растения, водорасли, треви и билки, от които са приготвяли много мехлеми и лекарства. Балсамът също е приготвен в Самодивската градина. В Самодивската градина са работели римски лечители и жреци. Но, за пълното описание на целия Мраморен дворец, има много ръкописи. Те могат да бъдат намерени, слизайки от първия етаж към третия на пещерата, под второто стъпало на първата площадка. Отмествайки цялото стъпало, вие ще видите грамаден сандък, обкован със злато. Сандъкът е пълен с описания за историята на римската пещера, рудника, открит след нахлуването на римляните в крепостта на Сердите. По всяка вероятност този рудник, за който ви разказахме, е почти..., но ненадейното напускане на

римляните не доказва същото. Засипан е само входът, явно с цел да бъде използван отново. И така, макар и накратко ще ви разкажем. Разбирате колко страшна е истината за тези чудовища, загадка на природата. Ако трябва да се влезе в Самодивската градина, то трябва да се стигне само с цел, за да се намерят тайнствените писания и ръкописи и чрез тях да се сдобие Светата църква с лекове и билки, които биха помогнали на нейните чада Господни. И след като ви опишем един случай, свързан с подземния дворец, ще ви изброим местата, където са прикрити и заровени всички съкровища Божи. За всяко място в ръкописа има знаци, които, ако съществуват още, ще помогнат всички тези съкровища да попаднат отново в Божия храм. Не забравяйте, че те принадлежат само на Светата църква и на никой друг. В случай, че знаците са заличени или изчезнали, то търсете помощта на Чудноватия бастун. Той е безпогрешен към откриване на жълтия метал.

И след като ви разкажем за един много интересен случай, свързан с Подземния дворец, ще изброим и посочим местонахожденията на скъпаните от Светата църква богатства Божи, състоящи се от злато, златни изделия и много ценни книжа, загинали от група Серди при бягството им от подземната пещера.

Както и узнахте, в подземния златен рудник е имало много роби и затворници, които са вършили предимно черната, тежка работа и повечето от робите, работещи в рудника, са били от чужд произход. След дълъг и изтощителен труд, в продължение на няколко години, тези люде са били препращани в Самодивската градина, за научни опити, а след умъртвяването им са били хвърляни в бездънния кладенец - кладенец, чието дъно никога не е могло да се достигне. С изключение на мъртвите и напълно изтощени мъже, що са завършвали своя земен живот на дъното му. Таината на Подземния дворец се падела абсолютно строго. Никой не бил излязъл жив от рудника. Група роби, заговорници, решават да забягнат. Бягството било осуетено, но главният отговорник на рудника бил убит.

Сред римляните имало един доверен човек на императора и главния жрец. Това бил Емануил Денас. Този човек бил мъдър, умислен, нещо го е мъчело. Да, наистина нещо го е мъчело, а това нещо е бил брат му, който вече трета година бил изчезнал безследно. Двамата братя Денас не се различавали по нищо, защото били близници. Но братът, който изчезнал, бил против императора. По сведение брат му се намирал на заточителна работа в най-богатия римски рудник за мрамор и злато, край крепостта на Сердите.

Емануил Денас, в желанието си да намери своя брат, приел длъжността главен отговорник на рудника, но за това той подписал договор да не излиза от там в продължение на 10 години. Надеждата, че ще намери своя брат, била единственият смисъл на неговия живот. Незабавно Денас поел своята длъжност, а с това започнал и търсенето на своя брат. Но тук ще ви разкажем нещо, което е повече от ужасно. В Самодивската градина, при постъпването на Денас, лечителят Мор Кандал бил главен жрец, който се занимавал с опитите върху хора. На втория ден, когато Денас трябвало да се запознае с жреца, се случило нещо странно. Виждайки жреца, Денас се запътил към него, а Пренсилата, кацнала на рамото на жреца за момент предизвикала смях у Денас. Смеейки се, той се запътил към жреца с протегнатата за запознанство ръка и за учудване на всички жреци Кандал започнал да върви назад от приближавашия го Денас, с изкривено от страх лице. Изведнъж, жрецът изпаднал в състояние на лудост и започнал да бяга панически, като издавал нечовешки звуци и крясъци.

Уплашеният старец след няколко метра умрял с изцъклен, изпълнен с ужас очи.

Смъртта на Мор Кандал не била случайна. Само преди няколко дни, малкият брат на Денас (разликата им е била няколко часа) Раймондо Денас по жесток начин бил умъртвен в Самодивската градина. Мор Кандал - главен жрец, лечител, със собствените си ръце отрязал главата на още живия Раймондо. След продължително нагриване в пясък той направил мумия в крайно умален вид на главата на Раймондо, без да измени физиономията на жертвата, попаднала при него за опит.

Виждайки отново жива своята жертва, която обезглавил преди 4 дни, Мор полуудял и умрял с изкривено от ужас лице. Явно той не е предпологал, че Раймондо имал брат близник. Отчаян от случилото се и виждайки, че престояването в тази пещера е безсмислено, Денас решава да организира заговор и да избяга. Бягството през главния вход било немислимо. Вторият изход от Самодивската градина бил също строго охраняван. И той преценил, че освен прокопането на водоравен канал в южна посока, нямало друго решение. Започнала дълъг и трудна работа. Групата на Денас била от около 20-тина човека.

Продължава в следващия брой

Светът и човечеството

„История без тайни“

Георги ПЕТРОВ

Авторът на книгата е Георги Найденов - доктор по право. Роден е на 11 септември 1945г. в Пловдив. През последните петдесет години е работил като журналист в регионални медии и като кореспондент на БТА в Пловдив и Москва. Бил е главен редактор и ръководител на южнобългарското бюро на агенция "София прес". Като специален кореспондент и пратеник е бил в Афганистан, КНДР, Монголия, САЩ, Китай, Швейцария, Йордания, Република Корея, Аржентина, Полша, Австрия, Латвия, Литва, Гърция, Турция, Казахстан и др.

Акредитиран е като журналист към ООН. Носител е на международни награди. Вписан е в Златната книга на фондация "Кенеди" за личния му принос към хората с увреждания. Автор е на статии, коментари, очерци, репортажи и интервюта за български и чуждестранни медии. Водил е лекционни курсове по "Право на ЕС", "Туристическо право", "Политика и дипломация", "Постконфликтно възстановяване", "Спортно право", "Дипломатически протокол и церемонии" и др.

Георги Найденов е пълноправен член на Петровската академия за наука и изкуство и на Международната академия по информатизация, с консултативен статут към ООН.

От 1996г. е изпълнителен директор на фондация "Помогни на нуждаещите се".

Основател и директор е на международния филмов фестивал "Балфест" с мото: "Изкуство - Да! Насилие и тероризъм - Не!" Президент е на Международната академия по журналистика - ЕВРОПРЕС, която подпомага пратениците на медиите в зони на военни конфликти, бедствия и кризи.

Войната е най-лошата дума на всички езици по света. От древни времена до наши дни, войните на Земята не спират. От копия, стрели и щитове, човечеството е стигнало до най-страшното и разрушителното оръжие - атомните бомби, използването на които, може да унищожи общия дом на всички живо - планетата Земя. Войните не избухват сами. Хората сами ги започват. Те носят болка, страдание и скръб. Войната забавя развитието на икономиката и влошава живота на хората.

Ужасите на войната са известни на всички. От година на година обаче броят на войните и конфликтите не намаляват, а се увеличават. Само през миналия XX век нае земното кълбо е имало две световни и 900 локални войни и регионални конфликти. От 1900 до 1914г. стават 35 въоръжени сблъсъци, средно по 2,5 на година. От 1917 до 1933 година - 78 т.е. по 3,5 годишно, а от 1946 до 1995г. - 780 т.е. съответно по 15,6 годишно.

Във всички тези войни и конфликти са загинали повече от 120 милиона души, а близо 400 милиона човека са били осакатени. От началото на 1990г. до края на 2000г. се водят над 100 войни - или по 19 на година, в които са участвували 70 държави.

По броя на големите и малките войни, по мащаба на човешките загуби и жестокост XX век далеч надминава всички предишни векове. С други думи не е имало година от миналото столетие, в която да не се е водила война в една или друга част на света.

Войната е своеобразен конфликт между политически субекти, било то държави, племена, политически формирования, протичащ под формата на сражения между техните въоръжени сили. В този смисъл, тя се явява организирано въоръжено насилие доведено до крайности. Основното оръжие във всяка война е армията. И още нещо. Въоръжените конфликти на военносилни държави и племена на примитивно ниво на развитие, се наричат умиротворяване, военни експедиции или развитие на нови територии, а с малки държави - интервенции или репресии, с вътрешни групи - бунтове.

При такива инциденти, когато съпротивата се окаже силна или продължителна във времето, могат да бъдат квалифицирани и като "война". Европейските общества, преживели опустошителните войни на 20-ти век, се стремят все повече да живеят в мир. Много често членовете на такива общества, живеят в един особен страх от всякакви сътресения. Пример за това са идеологията и пропагандата, които делат войните на справедливи и несправедливи. Справедливите войни включват освободителни мисии - индивидуална или колективна самозащита на всяка държава срещу агресия, съгласно чл. 51 от Устава на ООН или националноосвободителна срещу колонизаторите при упражняване правото си на самоопределение. В съвременния свят войните водени от сепаратистки движения, като тези от Кашмир, Чечения се считат формално за справедливи, но са неододрявани. По свояят мащаб, войните още биват глобални и локални.

В книгата се разглеждат въпроси като: Втората световна война. Предистория на началото. Завладяването на Полша. Пламъците на войната не далеч от границата на СССР.

Участието на България в разгрома на фашизма. Успехите и героизма на българските воители край Драва и Балатон - салюти в Москва.

Капитулацията на Нацистка Германия. Втората световна война и Япония. История без тайни. Човечеството и светът. Уроците на войната. Исторически хроники - Великият Джо, мир на планетата Земя.

Грехът

Разказ от Георги Б. ГЕОРГИЕВ

Когато синът на известния фермер Караджов доведе своята булка, в квартала сякаш избухна бомба. Такава красавица в градчето не бяха виждали досега. Висока, стройна фигура, тънка талия, разкошен бюст и крака, започващи от сливиците, както веднага я окачествиха кварталните мераклии. Буйната ѝ, естествено къдрава коса падаше на красиви вълни върху раменете ѝ. Зелените ѝ очи на магьосница с дълги мигли излъчваха мека, галеща светлина, която буквално хвърляше в захлас градските мераклии и сантименталните лелки. Всички завиваха на младоженеца Виктор, висок атлет с широки рамене, волева брадичка, теменуженосини очи и басов глас просто беше от Бога благословения жених, намерил любовта на живота си. Чаровната му усмивка и дружелюбният характер го правеха желан приятел на младежите от квартала.

Бащата на младоженеца, едър балканджия с рунтави вежди и хъшовски мустаци, пристъпваше след чаровните младоженци с неприкривана гордост. Той беше авторитетен производител на екологично чиста земеделска продукция, предпочитана от жителите на градчето. Впечатляващото му ранчо с кокетна вила и ремонтна работилница бяха еталон за колегите му от района. Съпругата беше починала от рак преди пет години, но той упорито отклоняваше натиска на конкуриращите се помежду си кандидатки да го направят свой съпруг. Причината не бяха петдесетте му години, а увереността, че никога вторият брак не можеше да се сравнява с женитбата по любов. Отдаден на бизнеса си, той прекарваше повече от дните си в ранчото и не му беше останало време за женски авантюри. Снахата Николина и синът Виктор заживяха щастливо своя живот. Виктор беше студент в селскостопанската академия последна година и се готвеше за научна работа там. Връщаше се вкъщи често в събота и неделя. Двамата се обичаха много и мечтаеха за преместване в София, където той започна разработка на дисертация след дипломирането си.

Единствената грижа на младото семейство беше невъзможността на Николина да забременее. Втора година измина в ходене по доктори и балнеосанаториуми. Професори твърдяха, че тя е напълно здрава и всеки момент може да забременее. Съпругът ѝ страдаше мъчително в очакване да стане чудото. Но то не ставаеше. Николина се отчая, често плачеше, скрила се в беседката на двора или спалнята. Не можеше да спи, отслабна, вървеше с наведена глава и с болка чуваше подмятанята на бабите от махалата, че каквато и да е хубавица, не стане ли майка, за нищо не става. Колегите ѝ от общината, където тя работеше, се досещаха, че едва ли причината за нейното безплодие се крие само в нея. И с намеци предлагаха услугите си, при гарантирана дискретност. Съпругът ѝ Виктор я обнадеждаваше, че в края на краищата тя ще забременее, но дълбоко в себе си допускаше причината да е в него, понеже беше боледувал от заушка в пубертета. Отиде на консултация с професор-сексолог, той му направи изследвания и потвърди съмненията, че причината за бездетството на жена му е в него. Виктор се отчая, но не намери сили в себе си да каже на Николина печалната истина. Заем с дисертацията си, той намери оправдание да разреде посещенията си вкъщи. Психическото рухване на Николина се задълбочи. Лекарите ѝ даваха разни успокоителни лекарства, но резултат нямаше. Тя отслабна, беше постоянно напрезната. Вече беше убедена, че причината за нейното безплодие е Виктор и напразно очакваше той да ѝ признае печалния факт.

Свекърът ѝ забеляза влошаването на нейното здраве и се чудеше каква е причината. Сърцето му се свиваше, като виждаше, че светлината в очите ѝ е угаснала. Опитваше се да я развлича, разказвайки ѝ смешни ситуации от своя живот. Потупваше я по рамото и я прикавяше да се мобилизира и върне здравето си. Тя го гледаше отчаяно, плачеше на рамото му, но не разказваше причината за състоянието ѝ. Една вечер той се прибра късно. Завари я разплакана, опита се да я успокои, но тя зариди още по-силно. Цялата се тресееше, призна, че се чувства нещастна, че въобще не ѝ се живее. Той я прегърна и настоя тя да му каже причината.

- Успокой се, гъще, кажи какво те мъчи. Каквото и да е, аз ще те разбера и ще се опитам да ти помогна.
- Искам дете, а не успокоение - почти извика тя. Прегърна го, притисна се в прегръдката му и разтрепера на повтаряше: искам дете, искам дете. Неочаквано тя впи устни в неговите, изпаднала в трескаво желание. Свекърът ѝ, стъписан от чудото, я разтърси енергично.
- Ти чуваш ли се какво говориш. Това не зависи от мене. На Виктор го кажи.
- Той не може, но не ми казва, че е прекарал някаква болест. Искам дете от тебе, от същата кръв.

В главата на свекъра избухна буря. Господи, какво става - мислеше си той. Ти ли ми пращаш такова изпитание. Опитва се да се измъкне от прегръдката ѝ, но тя го притисна още по-силно, повтаряйки "искам дете, от тебе го искам."

Отдавна не бил с жена, той усети напрежение в слабите. В прегръдката му беше неговата снаха,

натиснала разкошния си бюст, обезумяла от страст. Това беше страхотно изкушение и той отчаяно се опита да се измъкне от прегръдката ѝ. Но животинският инстинкт се оказа по-силен от разума му. Отговори на страстната ѝ целувка и като на сън я грабна в ръцете си и олюляващ се от вълнение, а отнесе в спалнята. Тя също съзнаваше, че върши непроситим грях, но неистовото ѝ желание да стане майка я заля като гореща вълна. Тя нададе победоносен вик и му се отдаде, обезумяла от страст...

На сутринта те се гледаха гузно, осъзнали безумието на случилото се. Бушуващите в кръвта им хормони обаче нагдделяха и те отново се отдадоха на своята страст...

Когато Виктор пристигна от София, Николина го вкара в спалнята и му се отдаде с неочаквана страст, опитвайки се да замаскира сторения грях. Щом той си замина, влюбената двойка продължи страстния греховния си меден месец. Една сутрин тя изненадващо повърна в мивката, докато се миеше и бурен възторг я накара да крещи от радост. Тя вече беше бременна.

Цели две седмици Виктор не се вестна вкъщи и когато видя жена си, той просто не я позна. Пред него стоеше щастливо усмихната съпруга. Тя се хвърли на врата му и сияейки, че ще стане майка. Той с усилие разтвори прегръдката ѝ и сърдито мърморещ, напусна стаята. След два часа той вече пътуваше за София, прехвърляйки в съзнанието си своите приятели, мъчейки се да узнае кой от тях е баща на детето му.

Когато бебето се роди, всички забелязаха, че то е одрало кожата на дядо си и затова го кръстиха на неговото име Павлин. Когато обиденият Виктор, законен, но не биологически баща на новороденото, след дълго отсъствие от дома си, убеден, че бебето е невинна душичка, дошла на този свят след греховна връзка на майката с чужд мъж, дойде да го види. Едва догони пръвзвация ношен влак, той пристигна в градчето на тръсърване. Отвори тихо входната врата, мина край креватчето на спящото бебе и се изненада, че леглото на майката е празно. Помисли, че е в "кухнята да му пригответи шийето с мляко, но и там не я намери. Отвори крадешком спалнята на баща си и едва не падна от изненада. Жена му Николина още спеше, склонила глава на гърдите на вече будния му баща. Постоя за миг като поразен от гръм. Устата му беше отворена, но от нея не излезе ни звук. Потресен от гледката, той се втурна в кухнята, грабна големия кухненски нож и бегом се втурна към спалнята на баща си. Блъсна вратата, но не можа да я отвори, защото беше заключена отвътре. Постоя като гръмнат за миг, после тръсна глава, хвърли ножа и се втурна към мазето. Намери въже, направи му примка, домъкна някакво буренце, качи се на него, нахлузи примката на шията, ритна бурето и увисна, ритайки конвулсивно с краката си...

Баща му отдавна беше буден и ужасен го търсеше из къщи, но не го намери. Реша, че си е тръгнал за София, но Николина спомена мазето. Той се втурна задъхан, видя обесилия се Виктор, откачи го от въжето и легнал до него на пода, се опитваше да го съживи, обдишвайки го уста в уста. Синът му остана безжизнен. Тогава бащата се качи на бурето, нахлузи примката на въжето на шията си и увисна в предсмъртни конвулсии.

- Аз те убих, сине - стенеше машинално той. Последната мисъл, която проблесна в съзнанието ме бе, че поемайки вината си за своя грях, той все пак е заразил паметта на обществото за достойния си прекрасен свой син.

Николина вече беше избягала с неистови виковете от мазето. Беше бледа, разтърсвана от ридания, озъртайки се наоколо като сомнамбул.

В главата ѝ като камбана биеше нейният грях. Случилото се я срази. Тя изтича при бебето, захлупи се над него и горчиво зариди. Беше вече постигнало неистовото си желание да стане майка чрез непроситим грях. Тя оставаеше съсем сама, дължна да отгледа осиротялото си дете.

Съдбата жестоко се бе подиграла с нейното напращащо желание да стане майка на всяка цена. Ужасяваше се каква ще бъде съдбата на детето ѝ, заченато в грях. Дългът ѝ повеляваше да отгледа това дете сама, каквото и да ѝ струва. По ирония на съдбата, или по сатанинско проклятие тя беше родила дете, което беше вник на дядо си и негов син, едновременно при това брат на законния си баща. Господи, с какво заслужих такава съдба - хлипайки, повтаряше за стотен път тя. - Та аз просто исках да стана майка. Случилото се е кошмарен сън. Не може да бъде истина.

Тя ужасена осъзнаваше, че в бъдеще заради непроситимия ѝ грях я чака ужасна съдба сама да отгледа невинния си син..

Георги Б. ГЕОРГИЕВ

Д-р Даниела Стоянова
общопрактикуващ лекар,
специалист по
обща медицина

Всеки работен ден
от 8,00 до 13,00 часа

**Набира
пациенти**

Тел. за контакти:
096 389 346
„АПОЛОН-21“ ООД

Монтана
ул. „Цар Борис III“ № 11
Поликлиника, кабинет 106

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

27 ч Преп. Пимен Велики. Св. Фанурий
28 п Преп. Моисей Мурин
29 с * Отсичане главата на св. Йоан Предтеча и Кръстител. Преп. Анастасий Струмишки (Пост) (Тип. с. 405)
30 н 12 Неделя след Петдесетница. Св. Александър, Йоан и Павел, патриарси Константинополски. Пренасяне мощите на св. Александър Невски. Гл. 3, утр. ев. 1, ап. Гал. 5:22 6:2 (с. 541), лит. ев. Мт 19:16 26 (Тип. с. 409)
31 п Полагане честния пояс на Пресвета Богородица. Св. свщмчк Киприан, еп. Картагенски. Св. Генадий, патриарх Константинополски
1 в * Начало на Църковната нова година. Преп. Симеон Стълпник. Св. Марта. Св. мчци Айтал и Амун дякони. Правед. Исус Навин. Св. мчци Калист, Евдо и Ермоген (Тип. с. 65)
2 с Св. мчк Мамант. Преп. Йоан постник, патриарх Константинополски. Св. 3628 мчци в Никомидия

Мездра

Пет нови скулптури обогатиха Галерията от каменни пластики на открито

Пет нови творби на съвременното българско монументално изкуство, създадени по време на VII Симпозиум по скулптура "Мездра 2020", обогатиха Галерията от каменни пластики на открито в крайисъвския град, изграждането на която започна през 2004 г. Художествените произведения от бял врачански камък, изработени в рамките на биеналето, са експонирани в зелените площи на десния бряг на река Моравешка, срещу общинския пазар, както и на площад "Калето".

По този начин монументалната галерия от каменни пластики, оформила се през последните 16 години по протежение на най-дългата мездренска улица - "Александър Стамболийски", беше допълнена с екстериорните творби (разположени в посока изток - запад - юг): "Изгрев над река Искър", дело на Теодор Дъскотлиев от Полски Тръмбеш, "Живият храм" на Милен Василев от Враца, "Връзка с природата" на Иван Стоянов от Ямбол, "Ритъм" на Кирил Георгиев от Казанлък и "InSideOutSideIn" ("ВътреВънВътре") на Рафаил Георгиев-Рафо от София.

Уникалната експозиция на открито вече включва 41 скулптурни творби от 30 български и чуждестранни автори. Географският ареал на скулпторите, взели участие досега в симпозиума, обхваща 15 български града, Валенсия/ Испания и Кампина/ Румъния. "Благодаря на участниците в симпозиума, че уважиха това събитие. Благодаря и на екипа, който го организира, каза при откриването на симпозиума кметът на Мездра Иван Аспарухов. Надявам се, че със следващите издания ще можем да реализираме докрай нашата идея да свържем целия пръстен от скулптурни творби, разположени в градска среда. За да могат жителите и гостите на нашия град да се докоснат до това изкуство."

Седмият симпозиум по скулптура "Мездра 2020" продължи от 7 юли до 7 август. Организатор на събитието бе Община Мездра със съдействието на водещите местни фирми за добив и обработка на скалнооблицовъчни материали "Хемус-М" и "Иотов Стоун", които предоставиха безвъзмездно каменните блокове, необходими за работата на творците.

Следващият симпозиум по скулптура ще се проведе през лятото на 2022 г.

Любопитно

Разказ на ловна тема изправя на нокти министър на МВР и ЦК на БКП

Борис ЦВЕТАНОВ

На 14 март 1963 година вестник "Литературен фронт" отпечатва разказа на писателя Радослав Михайлов "Забранено поле".

По това време все още не съществува Шесто управление, но интелигенцията се следи под лупа от тогавашния Трети секретен отдел за борба с контрареволуцията. Зоркото око на бъдещия баща на Шесто и тартор на всички доносници, графоманът намегаз Костадин Кюлюмов бие тревога.

Веднага осведомява лично министъра на вътрешните работи генерал Дико Диков за "чрезвичайна идеологическа диверсия". И пояснява:

Главният герой, началник на милицията в неназован град, е обрисуван като престъпник и неморален човек. Такива са още първият секретар на Партията в града, кметът и директор на водещо предприятие.

Дико Диков се хваща за главата, най-вече защото се оказва, че Радослав Михайлов му е земляк, роден в Калиманица, село близо до неговата Берковица. Исква подробности, след което изпраща подробен анализ до Секретариата на ЦК на БКП и копие до завеждащия отдел "Пропаганда и агитация" Васил Иванов.

За да подсили изложението си, генералът допълва и клеветнически редове срещу Андрей Гуляшки (и той може да мине за земляк) като оценява излезлите вече три романа за Авакум Захов като "книги, в които органите на МВР са окарикатурени, или изграждани като герои със свръхчовешки качества".

Ето сюжета на разказа на Радослав Михайлов:

Началникът на милицията отива на лов забранено поле, убива два големи зайка и тръгва за управлението. Бавно върви, защото козато бил партизанин, тежал 60 кила, но от народната власт се охранил и вече бил 90. А и зайците тежат. Настига го колата на директора на предприятието в

града, активен борец против фашизма, настанил се в голяма къща на бивш капиталист. Качват по пътя едно пиянде, което започва да разобличава началника като престъпник и морално разложен. Пиянството не цели басма никому и според него престъпници и изпозвачи са и първият секретар на Партията в града, и кметът.

Накрая пътниците слизат, шофьорът вижда петно на седалката и докато го трие, си вика "от кучето е" като според генерал Диков, намека бил че не е от ловното куче, а че "подтекстът на автора е, че кучето е началникът на милицията"; Още, че хората "начело на партийния и стопански живот в страната вършат беззакония, престъпления за лично облагодетелстване".

Дико Диков вижда и друго: ловът е само претекст, защото този разказ неслучайно е поместен в броя на вестника, в който е отпечатана и речта на генералния секретар на ЦК на КПСС Никита Хрущов пред дейците на литературата и изкуството в СССР, където той казва, че някои писатели съдят за живота само по миризмата от обществените клозети, "за да изобразяват хората в умишлено уродлив вид".

Генералът нарежда на Кюлюмов да проведе разговор с главния редактор на "Литературен фронт" Славчо Васев, "за да не се допускат в бъдеще такива разкази, които бият по авторитета на Партията и МВР". Полученото в отдел "Пропаганда и агитация" е обсъдено в секретариата на ЦК на БКП, а Митко Григоров, втори човек в йерархията, запознава Тодор Живков с диверсията. Само три седмици след речта на Хрущов, Живков държи аналогична реч пред писатели и художници и сипе същите обвинения.

По това време Радослав Михайлов работи във вестник "Септемврийско слово", орган на ОК на БКП в Михайловград.

Бил е сондьор, златотърсач, завършил е българска филология, печатал е в "Същешел", "Лов и риболов", "Пламък", "Септември" и др.

"Забранено поле" излиза точно на 35-ия му рожден ден.

В Монтана

Детска площадка разкраси брега на река Огоста

Приказна детска площадка направиха будни граждани край брега на река Огоста. В работата участваха и деца. Кметът на Монтана Златко Живков се срещна с хората, поздрави ги за инициативата, а на малчуганите подари сладолед.

Благоустроеният квартал се намира между Икономическата гимназия, река Огоста, ветеринарната лечебница и жп линията в града. Преди няколко дни приключи основният ремонт на 3 от улиците в района. Така вече всичките пет са като нови. Подменена е изцяло водопроводната мрежа, направени са нови тротоари.

Ирина и Мария са в основата на идеята да бъде направена детска площадка на брега на реката. Двете млади жени живеят в квартала откакто се помнят. "Искахме да направим нещо повече за днешните деца, казва Ирина. Вярвам, че когато някой вложи усилие в нещо, след това го пази и затова включихме и децата, допълва тя."

Два месеца се трудила сговорната дружина, за да си направи пиратски кораб, лебед, гъба, колкото дърво, с пълзящи охлюви по него, люлки, пъсълки и пейки. Входът към площадката е цветна арка, а от днес сред игрушките растат и малки кипариси. Екипите от общинското предприятие "Чистота" са окосили храстите и тревата до реката.

В района на квартала освен жилищни домове има и три служби на Агенцията за безопасност на храните. Ежедневно ги посещават десетки

хора не само от Монтана, но и от целия регион. Д-р Герго Гергов - директор на Регионалната дирекция на АБХ, благодари на кмета за обновяването на инфраструктурата и създаването на добри условия на труд на хората.

За безопасната игра на децата се погрижи и д-р Тотка Въртова - директор на фирма за дезинфекция и контрол на вредителите "Килъри". Тя осигури едно безплатно обработване на площадката с препарати против кърлежи и бълхи.

Мездра

14 малки проекта ще бъдат финасирани и изпълнени до края на 2021 г.

Общинският съвет (ОБС) одобри за финансиране и изпълнение в срок до 31.12.2021 г. 14 проекта по Програма "Малки местни инициативи - Мездра 2020".

Със средства от общинския бюджет до края на следващата година ще бъдат реализирани: саниране и ремонтни дейности за подобряване енергийната ефективност на сградата на Кметство Ослен Криводол; създаване на зона за отдих в с. Моравица; изграждане на парков елемент "Беседка", възстановяване и направа на нови пейки и озеленяване в с. Лик; проект "Селските извори - извор на живот за селата" в с. Очиндол; изграждане на детска площадка и на кът за отдих в с. Ребърково; построяване на съблекалня и на санитарен възел на спортното игрище в с. Игнатица; подобряване на условията за спорт и създаване на кът за отдих в с. Руска Бела; внедряване на мерки за енергийна ефективност на сградата на НЧ "Просвета-1923" в с. Боденец; благоустрояване и озеленяване на зона за отдих в с. Зверино; подобряване на енергийната ефективност на сградата на кметството и на здравната служба в с. Оселна; изграждане на зона за отдих в с. Крапец; направа на фестивален парк "Белокаменица" и ремонт на обществени тоалетни в с. Цареvec, саниране на салона за тържества в с. Злидол и на

салона и библиотеката на НЧ "Подем-1928" - с. Руска Бела.

За изпълнението на тези 14 малки проекта са необходими около 61 250 лв. Средствата, които са заложили в Бюджет 2020 на Община Мездра за реализиране на Програмата, са в размер на 30 хил. лв., колкото бяха и в предишните й четири издания.

Рисунки на анимационни герои създават настроение във Видински парк

Това се случва в рамките на Фестивала "Дунавски вълни", който се организира от Община Видин

В парк "Владикина бахча" вече приключиха работата си преподавателите по изобразително изкуство Цеца Александрова и нейни ученици. Те преобработиха пространството до една от детските площадки и то оживя чрез образите на любими за малчуганите герои.

В същото време художничката Теодора Георгиева рисува върху електрически табла на ул. "Дондуков", на тема "Екология". Красивите творби не само радват и деца, и възрастни, но имат за цел да привлекат вниманието към опазване на околната среда. Талантливата млада жена продължава своето участие във фестивала, като ще твори на тема "Музика" на ул. "Градинска", където се намира административната сграда на Симфониета Видин. Започка пресъздаването на своя проект и художникът Светослав Нинов, който ще рисува върху стената на сградата на читалище "Цвят", откъм Крайдунавския парк.

Припомняме, че в деветото издание на фестивала преди няколко дни бе обявен конкурс за проект на арт инсталация, която да пресъздава духа на Видин и да дава възможност за уникални снимки. Предложенията могат да се изпращат на лично съобщение на официалната Facebook страница на фестивала (<https://www.facebook.com/DunavskiVini/-харесайте страницата>). Всички те ще бъдат качени в специален албум, а идеята, събрала най-много харесвания, ще получи награда - вечеря за двама в ресторант "Бонония". Крайният срок е 21 август. Специална комисия, в която ще участват представители на Община Видин, художници и архитекти ще разгледа направените предложения и ще избере най-подходящото за реализация.

In memoriam

Две години без

**к.ф.н. Вера
Димитрова
Маринова**

на 72 г.

Болка, мъка и тъга изпълват сърцата ни. Загубата е загинази, а болката неутешима. Безсилни са всички човешки слова пред мъката и болката в душите ни! Обичаме те!

От семейството и приятели

e-mails: slovoplus@abv.bg, slovoplus@yahoo.com

Издател: ИК „Слово плюс“
Монтана, бул. "Пею Яворов" 1, БЦ "Огоста", ет 4

Параскева Маркова Главен редактор тел. 0876 307 732 Цветана Костова първи зам. главен редактор тел. 0879 577 469 Ненчо Славчев зам. главен редактор тел. 0885 708 703 Георги Петров зам. главен редактор тел. 0899 767 886	Екуп Враца ул. „Цв. Кръстьянова“ 13 ОКС, 3000, п.к. 143, тел.: 092 660 721 Екуп Монтана 3400, п.к. 133, ул. „Пею Яворов“ 1 БЦ „Огоста“, ет. 4 офис 404 Екуп Видин тел.: 0889 399 349 0885 708 703
--	---

**Печатница
“БГ Принт” - Враца**

Издателска кооперация „Слово плюс“
членува в Кооперативен съюз - Враца

Пишат ни

Здравейте, приятели от редакцията на вестник "Слово плюс", Тази година един поет от моето родно село Алтимир щеше да навърши 80 години.

Творчеството му е познато още от 1969 г., когато издава първата си стихосбирка "Някой свири с уста".

Литературната му дейност преминава като журналист във вестник "Септемврийска победа" - гр. Плевен.

Хинко Георгиев е автор и на две художествено-документални повести. Негови стихове са преведени на руски, полски и румънски езици. Вярвам, че неговото творчество ще докосне сърцата на днешния читател с поетичните вълнения на неговия талантлив създател.

С поздрав - Павлина Иванова - с. Алтимир

За душата на един поет

За да се докоснем до душата на талантливия наш поет Хинко Георгиев, можем само ако потънем в поетичния му свят. Там той е най-истински, най-верен на себе си и до болка откровен. Единственият негов нравствен закон е обичта във всичките ѝ измерения. Хинко се е родил с божествената дарба да владее словото и то става най-силното му оръжие при разкриване на богатата му душевност. Родил се е и израснал в родното ни село Алтимир. От малък е припкал по прашните селски улчички, гмуркал се е с връстниците си във вировете на река Скът и е събирал отрано в детската си душа впечатления от красивите залези, от слънчевия загар на житата и песента на птиците в Лъга. Тези причудливи картини се отприщват като стихия и още неукрепнал юноша, въображението му го повежда по сигурните места на детството. Там са корените на неговата сила, които ще го свързват здраво със земята на родната Златия. Обичта и привързаността към земята го е примамила и той, с разрошен от полския вятър перчем, тръпне с изгревите и залезите и споделя: "Единствено през лятото аз чувствам, че живея." То е събрало богатствата на равнината, където "Светят узрелите гроздове върху асмите пред къщите." Зимата пък го грабва със своята "невероятна белота. И жиците са като бели нишки." С времето поетичният талант на Хинко узрява и погледът му все по-сигурно се взира в житейските грижи и неволи. Защо тъй черни му са влаковете, които ни разделят от нашите майки? Защо е влязло това тъжно усещане в сърцето му, та споделя в стиха си: "Нашите майки- нашите икони,/ бледи и сухи от дълго страдание! /Кълнат всяка вечер стугените влакове/ с кълбета от пушек, с искри в колелетата." Дали това не е болката, родена от загължителната казармена служба на неукрепналия юноша?! Тези житейски изпитания внасят смут в душата на неукрепналия момък и поезията е неговото убежище. В стихосбирката на Х. Георгиев "Ранни часове и първи автобуси"- 1977г., откриваме неговия лиричен герой в естествена му житейска среда- "между завода и града, между понеделник и неделя..." В трудовите делници той преоткрива и себе си, и другите. Сред поетичните му образи се откроява и образът на света като цяло- на "тревожната планета в близък и далечен изток." Този смут не го напуска до края на дните му. Той се усилива от срещите му с Бухенвалд през юли, 1976г.- един черен символ на човешкото страдание и смъртта. Думите му парят като възлени, когато четем преживените чувства, родени в поетовата душа: "Бухенвалд, Бухенвалд - всяка шепа пръст/ вик е за отплата, вик е и за мъст!/ Черна е земята, Бухенвалд мълчи... Мойта кръв едва ли тя ще заличи!". Но видял Матвеев курган през 1972г., в поетичните му избухвания се усеща силата и величието на човешки дух по време на Втората световна война- "Тежи земята ти от кръв и метал./ Над стената се извиват като дъга/ посивели от кости и пепел баури./ Всяко безсмъртие височина си избира/с един Мамаев или Матвеев Курган!" Тази ранна стихосбирка започва с едно загадъчно по съдържание и емоции стихотворение. Ето началото: "За всичко чувствам се виновен,/ но знам, невинен ще умра./ Нощта ми ще изгаря в спомен/ или в предутринна зора." Думите до края звучат като присъда, като отрано прозрение в собственото бъдеще на лиричния герой. Защо? Но достатъчно ми бе да разгърна последната стихосбирка на Хинко "Осланена душа" - 1996 г. и някои от въпросите ми се проясняват. От първите родени изповеди до последните лиричния герой е преживял купича житейски тревоги, съмнения, борби, падения и възходи. Всичко това е дълбоко белязало душата му. Във всяка творба се усеща нанесена рана в чувствителната му душа. В стихотворенията, посветени на своите приятели, Хинко споделя: "На никого сега не съм потребен,/ а с непотребни пълен е света..". Повече от ясно е, че героят се чувства изолиран, самотен и обиден... Той се бори с тези объркани мисли в душата си, търси изход, разбирайки, че "Човекът може и да побеждава, / но как се побеждава- не узнах./ Страданието докрай ще ме сродява/ със грешниците, без да имам грях." Личи, че всеки стих е кървяща рана, но защо? Защо героят поема върху плещите си тежестта на едно объркано и несправедливо време?!.. Не звучи успокояващо неговия емоционален отговор в края на творбата: "За всичките ни грешки насъбрани,/ за завистта, венчана с подлостта,/ Човечество, нима часът настана/ виновни и невинни и в смъртта/ да бъдат равни?" и в това неустойчиво отчаяние лиричния герой търси сигурност в един далечен,

мистичен свят, крещейки: "Господи, спаси ни!/ В душите ни, похищни и от звяр,/ омразата пълзи... И ще загинем/ от болест, за която няма цяр."... Писано е през май, 1986г. Оставам изводите и за теб, Читателю!... Поетичното слово на Хинко е точно премерено, ясно и категорично. Сменя се и тежкото лутане из лабиринта на времето с оптимистичното звучене в стихотворението " Слънчев риг". Препълнена е с вяра , бодрост и радост всяка дума, всяка строфа, всеки стих... Какво ли е стоплило душата на поета? И за какво са му повярвали хората?!...Каквото и да е, всеки читател ще се сроди с озарената му душа, от която блика ярка, силна светлина!...Прероденият герой е предишното дете, което изповядва: "И съм щастлив, че има дни пред мене- / щастливи дни. През росните треви / върви момче, но малко променено,/ и къра ляга със победен вик." Писано е юни, 1987г. / Посочените дати са за ориентир на времето, в което са изживени душевните съблъски на лиричния герой... Те са като синора, който скоро ще раздели една епоха от друга... Прозорливият читател ще разбере./ Много силен подтекст се чете в стихотворението "Поет на лугите"- 22 ноември, 1989 г. Тази поетична изповед е символична. В нея Хинко излива всичката вяра и надеждите си в новото време на демократични промени. Но как се е трансформирала неспокойната душа на поета, преживяла края на една епоха и почувствала еуфоричната вълна на едно все още неясно бъдеще? Това може да се разбере като се чете поезията му и между редовете. В новото демократично време той приема нова роля- "гнес на лугите аз съм поетът". Поетът се втурва с нови сили да променя съдбите и живота на всички, вярвайки в своите идеали. Стихотворението му "Съдба" бележи началото на един нов живот и той уверено заявява: "Всяка болка да сменя от човека приведен./ И усмивка да грейн в насълзени очи./ Нека бъда отново най- последният беген,/ пред смъртта на когото даже звярът мълчи." Нов период в живота на Х. Георгиев се чете след стихотворенията "Поет на лугите" и "Съдба". Утихнал е бунтът в душата му, той сам в тишина е потънал и разговаря "с всяка жива живинка", със сезоните, усеща ритъма в сърцето на природата. И се радва, че ще се случи лелеяното "чудо" на демокрацията- стих. "Ноември 1989". Емоционалните избухвания нямат предел- "Разделям се с довчерашни лъжи,/ с приятели, които ме предават./ Единствено щастлив бях, че съм жив,/ че оцелях в жестоката разправа/ с безоки хора в тоя свят суров./ И крачех сам, но никога приведен." Четеш и зримо усещаш душевното му опиянение, усмивката и светлината, огряла пъстрите му очи, които говорят- "За първи път, приятелю, разбрах,/че птиците политат без уплаха/ от ветрове насрещни и от мраз./ Земята се пробуди. Стана светло." Но... След това светло обладаване отново идва нова метаморфоза в ранимата душа на поета. Пак го връхлитат изгонените тревоги отпреди, в нов, по-сложен лабиринт се впуска душата и животът нови тревоги изписва в дневния ред на новото демократично ежедневие... Хинко е пак на своя поетичен фронт, но усеща грузи прегради пред търсещия истинска свобода и волност човешки дух. Думите са пак неговото оръжие, обстрелват белия лист и отново като камъни рикошират в главите ни... В стих. "Луна под покрив" сърцето плаче - "Омразата във всеки от нас, който змия във пазвата я носим./ Очакват ни жестоките раздели/ със добротата, като хляба проста./ Зли хора а от звяра по- опасни/ убиват ни под бедната ни стряха..." Жестокото е, но е прозряла будната съвест на твореца своята тежка съдба: "Живея сам със ореха сред двора/ и бялата луна над моя покрив./ Вървят край мене като сенки хора,/ забърнали се от внезапен спомен." До края на стихосбирката се редят още "Бисер в рана", "Лед в гнездата", "Тъжен маскарад", "Жилав сок", "За всичко ме боли"... Толкова е ясна и точна поетовата характеристика на осиротялата ни Родина след демократичния преход! Думите му лягат в душата на всеки от нас, който се смята за негов съвременник. А стихотворенията "Утринна жажда" и "Алени петли" са един закъснял зов по неосъществения блян за социално равенство, истинска демокрация и справедливост. Това усещам и аз като идейно присъствие в поезията на Хинко Георгиев. Неговата поезия диша и живее с пулса на времето, в което се ражда. Идните поколения ще я преоткриват като един вълнуващ израз на богатата душевност на талантливия ѝ създател.

Хинко
ГЕОРГИЕВ

Антология "Слово плюс"

Хинко ГЕОРГИЕВ

Алени петли

На Жан Вигенов

Да ни огрее пролетното слънце.
Земята да разпукне в цветове.
И всяка пъпка, всяко медно зрънце
Да грейн от усмивка на дете.

И ручей да прогонят тъмнината
По хълмите, затрупани от сняг.
Полюшва се като на глан земята,
Окълпана в зелена светлина.

Да ни огрее пролетното слънце,
Пробудено от алени петли...
Приятели, отново се разсъбва
И болката по-малко ще боли.

Бисер в рана

На Николай Хайтоб

За всичко и виновен, и невинен,
ще отговарям гнес пред моя съд.
Кълнехме се пред знаме и Родина,
а майките ругаехме сред път.

В народа се кълнехме и във хляба,
а в студ и пек далече сме от тях.
И само щом почувствахме се слаби
или в душите ни се насъбере страх,

отивахме на кратките му празници,
понякога неканени дори.
И сядяхме в средата го избранници,
но ставахме ли после по- добри?

А прошумя животът покрай всички.
И звани и незвани ще лежат
в една земя, която съм обичал
и пред която гнес стоя на съд.

Осъден съм за всички несполуки,
за всичките довчерашни лъжи.
Какво със себе си отнасям за поука,
когато утре няма да съм жив?

Сред толкова достойни и незвани
дали до мене някой ще се спре,
за да открие бисер в рани
и бисера за друг да прибере...

Жилав сок

От злоба и от завист полудели,
не виждаме от двора по- далеч
как някой във сърцето ни се цели,
а друг на камък точи остър меч.

Живеем без обич, със омраза
и тая злоба ще ни победи.
Като змия пълзи от всяка пазва
с отровата, която ще роди.

О, Господи, вдигни ръка и спри ме
Преди във звяр аз да се преродя.
Все още помня краткото си име
и своя чувствам чуждата беда.

Не ме оставяй сам на пътя болен
като пробуден от внезапен шок.
Люлее корен почернели стволци,
пробудени от млад и жилав сок.

За всичко ме боли

За всичко ме боли. За цвете росно,
прекършено от бурята в нощта.
За хорицата, беднички и прости,
родени от човешка доброта.

За всичко ме боли. За всичко страдам
и на колене падал съм дори
пред стръкче дрян, прекършено и младо,
в сълзи по наранените кори.

За всичко ме боли. За нежна ласка,
изгубена по пътя ми суров.
За цвят оронен на красива праскова,
за смъртен след куршум еленов зов.

За всичко ме боли. За цвете росно,
прекършено от бурята в нощта.
За всичко ви разказах с думи прости,
но с мъката роди се песента.

